

14. neděle v mezidobí C

*Když někde vejdete do domu, napřed řekněte:
Pokoj tomuto domu!
Bude-li tam člověk hodný pokoje,
spočine na něm váš pokoj. (Lk 10,5n)*

První čtení

Izaiáš 66,10-14c

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se, všichni, kdo jste nad ním naříkali, abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste pili s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin: "Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Budete sát, ponesou vás na zádech a na klíně vás budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jak tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících."

Druhé čtení

Galátům 6,14-18

(Bratři a sestry!) Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednaní budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na (pravé) Boží Izraelity. A pro budoucnost ať mě už nikdo (s těmi věcmi) neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, (že náležím) Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři a sestry! Amen.

Evangelium

Lukáš 10,1-9

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do

domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu přijdete! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'

K zamyšlení

Mnoho lidí kolem nás vnímá církev jako velkou organizaci tvořenou mnoha úředníky, jako instituci s určitými směrnicemi a předpisy, které člověk přijímá pro určité situace svého života. A tím je pro mnoho lidí otázka církve uzavřena.

Dnešní evangelium ukazuje zcela odlišný obraz církve. Zve nás, abychom si uvědomili počátek a podstatu církve. Ježíš posílá k dvanácti apoštolům dalších sedmdesát dva učedníků. Číslo, které stojí za povšimnutí, a kterým chce evangelista Lukáš vyjádřit, že křesťané a křesťanky jsou posláni do celého světa, aby hlásali všem lidem o novém světě. Při čemž si všichni ti, kteří se snaží přinést nové stvoření, Boží království, do světa, musí být vědomi, že jejich situace je srovnatelná se situací ovcí mezi vlky, když se jedná o zpochybnění toho starého a zvěstování něčeho jiného, nových hodnot.

V každodenním životě nás Ježíš především varuje před tím, co může naše poslání ohrozit nebo mu přitížit, i když se může zdát, že jsou to navenek rozumné argumenty.

Proti batohu každodenní potřeby nebo proti přátelskému pozdravu se nic namítat nemůže. Ježíš nás chce upozornit na vše, co by nás mohlo v našem povolání zastavit nebo nás od něj mohlo odvrátit. Síla Ježíšových učedníků se nezakládá na měšci plném peněz, na zásobách ani na dobré obuvi – nic z toho nám nemůže darovat bezpečí a jistotu. Rada, abychom si nic nebrali, je často opomíjena tím neustálým myšlením na zadní vrátka. Ani "plný batoh" ani "pozdrav" by neměly omezovat svobodu, nezávislost a připravenost ve světě, ve kterém je ještě mnoho práce.

To jediné, co Ježíš dává svým učedníkům na cestu je znamení pokoje – Šalom – což v hebrejštině znamená porozumění, tedy štěstí, zdraví, spásu v celkovém smyslu celého lidstva. Šalom, toto klíčové slovo evangelia, by učedníci neměli zvěstovat pouze slovy; měli by toto slovo žít celem, celým tělem, duší a duchem, aby bylo pro jejich bližní pochopitelné. Z toho se skládá poslání církve.

Nechat lidi zažít spásu, která je samotným Kristem, je jediným úkolem církve. Všechno ostatní je zaměřeno na tento úkol, toto poslání ("misi") nebo je to nešvar. Úspěch poslání učedníků nezáleží na tom, jaké mají vybavení, ale na radostné zvěsti jako takové – to je jasné Ježíšovo prohlášení v dnešním evangeliu.

Když dnes mluvíme jako církev o pokoji, když říkáme šalom, neznamená to nic jiného než to, že se zasazujeme o spravedlnost mezi lidmi. To znamená snažit se o takový stav, kde by bylo každému člověku poskytnuto to nejdůležitější, tedy svoboda, lidská práva, životní jistota, ochrana, bezpečí – tedy jedním slovem: spása. To, že takto obsáhlou svobodu nemohou vytvořit sami lidé, ale že je to Boží dar, je jasné. Proto je pro nás dobré "chodit do kostela" – ne abychom unikli špatnému světu, ale abychom se posilnili modlitbou, byli vedeni Duchem a obdarováni Božím pokojem se snažili osobně přispět k novému, spásonosnému světu.

14. neděle v mezidobí C

**Když někde vejdete do domu, napřed řekněte:
Pokoj tomuto domu!
Bude-li tam člověk hodný pokoje,
spočine na něm váš pokoj. (Lk 10,5n)**

První čtení

Izaiáš 66,10-14c

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se, všichni, kdo jste nad ním naříkali, abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste pili s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin: "Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Budete sát, ponosou vás na zádech a na klíně vás budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jak tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících."

Druhé čtení

Galátům 6,14-18

(Bratři a sestry!) Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na (pravé) Boží Izraelity. A pro budoucnost ať mě už nikdo (s těmi věcmi) neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, (že náležím) Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři a sestry! Amen.

Evangelium

Lukáš 10,1-12.17-20

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu přijdete! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám

předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Když přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: 'I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu strásáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!' Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu." Dvaasedmdesát (učedníků) se vrátilo a s radostí řekli: "Pane, dokonce i zlí duchové s podrobují ve tvém jménu!" Odpověděl jim: "Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a (přemáhat) všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi."

K zamyšlení

Mnoho lidí kolem nás vnímá církev jako velkou organizaci tvořenou mnoha úředníky, jako instituci s určitými směrnicemi a předpisy, které člověk přijímá pro určité situace svého života. A tím je pro mnoho lidí otázka církve uzavřena.

Dnešní evangelium ukazuje zcela odlišný obraz církve. Zve nás, abychom si uvědomili počátek a podstatu církve. Ježíš posílá k dvanácti apoštolům dalších sedmdesát dva učedníků. Číslo, které stojí za povšimnutí, a kterým chce evangelista Lukáš vyjádřit, že křesťané a křesťanky jsou posláni do celého světa, aby hlásali všem lidem o novém světě. Při čemž si všichni ti, kteří se snaží přinést nové stvoření, Boží království, do světa, musí být vědomi, že jejich situace je srovnatelná se situací ovcí mezi vlky, když se jedná o zpochybnění toho starého a zvěstování něčeho jiného, nových hodnot.

V každodenním životě nás Ježíš především varuje před tím, co může naše poslání ohrozit nebo mu přitížit, i když se může zdát, že jsou to navenek rozumné argumenty. Proti batohu každodenní potřeby nebo proti přátelskému pozdravu se nic namítat nemůže. Ježíš nás chce upozornit na vše, co by nás mohlo v našem povolání zastavit nebo nás od něj mohlo odvrátit. Síla Ježíšových učedníků se nezakládá na měšci plném peněz, na zásobách ani na dobré obuvi – nic z toho nám nemůže darovat bezpečí a jistotu. Rada, abychom si nic nebrali, je často opomíjena tím neustálým myšlením na zadní vrátka. Ani "plný batoh" ani "pozdrav" by neměly omezovat svobodu, nezávislost a připravenost ve světě, ve kterém je ještě mnoho práce.

To jediné, co Ježíš dává svým učedníkům na cestu je znamení pokoje – Šalom – což v hebrejštině znamená porozumění, tedy štěstí, zdraví, spásu v celkovém smyslu celého lidstva. Šalom, toto klíčové slovo evangelia, by učedníci neměli zvěstovat pouze slovy; měli by toto slovo žít cele, celým tělem, duší a duchem, aby bylo pro jejich bližní pochopitelné. Z toho se skládá poslání církve.

Nechat lidi zažít spásu, která je samotným Kristem, je jediným úkolem církve. Všechno ostatní je zaměřeno na tento úkol, toto poslání ("misi") nebo je to nešvar. Úspěch poslání učedníků nezáleží na tom, jaké mají vybavení, ale na radostné zvěsti jako takové – to je jasné Ježíšovo prohlášení v dnešním evangeliu.

Když dnes mluvíme jako církev o pokoji, když říkáme šalom, neznamená to nic jiného než to, že se zasazujeme o spravedlnost mezi lidmi. To znamená snažit se o takový stav, kde by bylo každému člověku poskytnuto to nejdůležitější, tedy svoboda, lidská práva, životní jistota, ochrana, bezpečí – tedy jedním slovem: spása. To, že takto obsáhlou svobodu nemohou vytvořit sami lidé, ale že je to Boží dar, je jasné. Proto je pro nás dobré "chodit do kostela" – ne abychom unikli špatnému světu, ale abychom se posilnili modlitbou, byli vedeni Duchem a obdarováni Božím pokojem se snažili osobně přispět k novému, spásonosnému světu.